

Qui vol manifestar-se amb la legió?

«Les manifestacions de Societat Civil Catalana fan pudor de naftalina tardofranquista»

Diu la demoscòpia i la sociologia que els independentistes som potser una mica més de la meitat dels catalans. Això vol dir que els no independentistes (amb les diverses preferències que hi tinguin) deuen ser una xifra lleugerament inferior a la meitat dels catalans. La gran pregunta que em faig, com que un moviment polític que hauria de tenir el suport d'una part important (encara que no majoritària) de la societat catalana fracassa sempre en les seves manifestacions?

Aquest cap de setmana SCC va convocar una altra manifestació antiindependentista i encara que van arribar autocars de tota la resta de l'Estat, només va congregat 6.000 manifestants

(<http://www.naciodigital.cat/noticia/127543/societat/civil/catalana/nom/reuneix/6500/persones/aturar/cop/proc>), xifra que queda empetitida amb qualsevol convocatòria del moviment independentista. La resposta a aquesta dissonància entre el suposat suport a la no independència amb la seva expressió al carrer es basa en dues raons.

La primera, el "no" a la independència no és cap missatge d'il·lusió. "Visca l'*statu quo*", "votar és de pobres", "deixem les coses com estan" no és cap crit motivador. Una persona pot estar en desacord amb la independència, però difícilment es pot sentir motivada a moure's en defensa d'un sistema que és evident que fa aigües. Cal una mentalitat molt retrògrada per sortir a defensar l'*statu quo*. De moment, el no a la independència no té cap alternativa, cap projecte il·lusionant, cap proposta que mobilitzi una part important dels no independentistes. El crit "federalisme o barbàrie" ja no se'l creu ningú, més quan els defensors d'aquest crit renunciïn al referèndum unilateral.

La segona, cap demòcrata li agrada anar a manifestacions amb fatxes. I ho dic amb totes les paraules. Les manifestacions de SCC fan pudor de naftalina tardofranquista. Els codis amb què es manifesten (*rojigualdas* al capdavant) només l'entenen un sector minoritari ja no només de la societat catalana, sinó de la societat espanyola. A cap demòcrata li agrada sortir amb els legionaris i aplaudir a les portes de la infame comissaria de Via Laietana. Tampoc els hi agrada que els confonguin amb falangistes. Que hi hagi gent de la ultradreta espanyola i reaccionaris d'UPyD i VOX tampoc parla molt bé d'aquest tipus de manifestacions.

Per molt que algun diputat del PSC despistat (o no tan despistat, aquesta estratègia de la direcció del PSC de fer veure que hi havia un dels seus per casualitat, mai s'ha fet sense pensar-la) hi aparegui, aquesta presència no genera cap normalitat democràtica a les manifestacions unionistes.

El gran problema de l'unionisme a Catalunya és que no presenta cap proposta alternativa, no té cap missatge que generi il·lusió i a més la seva expressió pública es troba segrestada per organitzacions i personalitats amb tics tardofranquistes. Mentre continuïn així la dissonància entre els unionistes sociològics i l'unionisme polític farà que l'alternativa a la independència sigui un conjunt mal recollit de missatges reaccionaris. I això no mobilitza ningú.